

Biroul directorului general de la Stratton Corporation nu era câtuși de puțin un birou în adevăratul sens al cuvântului. La prima vedere, ai fi zis că e un cubiculum, dar aici, la Stratton Corporation – unde *se fabricau* elegantele panouri îmbrăcate în plasă argintie, care serveau drept pereți de jur împrejurul mesei de lucru din oțel periat Stratton Ergon a directorului general – „cubiculum“ era un cuvânt de-a dreptul jignitor. Aici, nu lucrezi într-un cubiculum situat în mijlocul unei mari săli compartimentate, ci desfășurai multiple activități la „baza proprie“ în cadrul unui „sistem open-plan“¹.

Nicholas Conover, directorul general al Stratton Corporation, se lăsă pe spate în scaunul său de piele Stratton Symbiosis, cel mai bun model din gamă, încercând să se concentreze la șuvoiul de cifre care se revărsa printre vorbele directorului financiar, Scott McNally, un individ mărunț, tocilar, complexat, care avea o manie ciudată pentru cifre. În felul lui obscur și caustic, Scott era diabolic și ager la minte. Era, de asemenea, unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care Nick îi întâlnise vreodată. Pe de altă parte însă, Nick nu detesta nimic mai mult pe lumea asta decât ședințele în care se discuta bugetul.

– Te plictisesc, Nick?

– Mai întrebi?

Scott stătea în picioare, lângă uriașul ecran cu plasmă, atingându-l din când în când cu indicatorul special, pentru a face să se deruleze în

---

¹ *Open-plan* (despre camere sau clădiri): cu încăperi spațioase, fără pereți despărțitori. (n.tr.)

continuare cadrele din prezentarea în PowerPoint. Nu avea cu mult peste 1,50 m înălțime, fiind cu mai bine de 30 de centimetri mai scund decât Nick. Era predispus la ticuri nervoase, la ridicări anxioase din umeri, iar unghiile îi erau toate roase până la carne. În afară de asta, chelia îi avansa cu repeziciune, cu toate că nu împlinise încă patruzeci de ani, iar creștetul capului era mărginit de fire rebele de păr creț. Avea foarte mulți bani, dar, cu toate acestea, părea să poarte întotdeauna aceeași cămașă albastră tip Oxford, cu colțurile gulerului prinse în nasturi, uzată pe linia gâtului, pe care o avea încă de pe vremea când era student la Wharton. În timp ce vorbea, ochii lui căprui, adânciți în orbitele vineții, priveau vioi în jur.

Continuând să turuie despre concedierile temporare și despre costurile pe care aveau să le presupună acestea pe anul în curs, în comparație cu economiile pe care aveau să le asigure în anul imediat următor, Scott se juca cu mâna liberă prin ceea ce mai rămăsese din părul lui răzleț.

Biroul lui Nick era menținut într-o ordine perfectă de către minunata sa asistentă, Marjorie Dykstra. Singurele obiecte care se aflau pe birou erau computerul (cu tastatură și mouse fără fir, fără talmeș-balmeșul acela enervant de cabluri, și un monitor cu ecran plat), un camion-machetă roșu cu sigla Stratton pictată pe laterală și fotografii înrămate ale copiilor săi. Arunca întruna priviri furișe la fotografiile, sperând că Scott va crede că privește pur și simplu în gol, în timp ce se concentrează la interminabila lui prezentare.

„Și care-i concluzia, omule? ar fi vrut el să întrebe. Până la urmă cei din Boston vor fi mulțumiți sau nu?”

Dar Scott continua să bată câmpii despre reducerea cheltuielilor, despre costurile de restructurare a conducerii companiei, despre standardele de evaluare a performanței, despre angajați văzuți ca „agregate”, ca niște coloane ale unui grafic dintr-o prezentare în PowerPoint.

– În prezent, vârsta medie a angajaților este de 47,789 ani, cu o eroare standard de 6,92, continuă Scott. El observă mina inexpresivă a lui Nick în timp ce atingea monitorul cu indicatorul de aluminiu,

iar în colțul gurii îi înflori o jumătate de zâmbet: Dar, hei! Până la urmă, vârsta nu-i decât o cifră, nu?

– Și care e vestea cea bună?

– A, e vorba doar de bani! Scott făcu o pauză. Glumeam!

Nick privi îndelung la mica expoziție de rame argintii. După moartea Laurei, cu un an în urmă, singurele două lucruri de care îi mai păsase cu adevărat fuseseră slujba și copiii. Julia avea zece ani, și radia din poza de la școală cu zâmbetul ei de o mie de wați, cu părul ei creț, rebel, de culoarea castanei, cu scânteietorii ochi căprui, enormi și limpezi, cu dinții noi și mari, puțin strâmbi – un zâmbet atât de orbitor și lipsit de complexe, încât chipul copilei părea să nu încapă în poză. Lucas avea șaisprezece ani, avea părul închis la culoare, asemenea surioarei sale, și era descurajant de chipeș; avea ochii de culoarea albăstrelei, ca ai mamei sale, și o linie dreaptă a maxilarului. Un adevărat hoț de inimi la vârsta adolescenței. Lucas zâmbea la cameră – un zâmbet pe care Nick nu-l mai văzuse în realitate de când cu accidentul acela.

Era o singură poză cu toți patru, pe veranda casei vechi, Laura fiind așezată în mijlocul lor. Toți erau lipiți de femeie, cu mâinile pe umerii ei sau în jurul taliei – Laura era centrul familiei. Acum, în locul acela nu era decât un gol imens. Ochii ei albaștri, veseli și sclipitori, priveau direct la cameră, cu o expresie sinceră și stăpânită, aparent amuzată de vreo glumă tainică. Și, cum altfel, Barney, corcitură lor greoaie, supraponderală, de golden retriever și labrador, stătea așezat pe etichetele din spate, în fața tuturor, afișând rânjetul său specific, de câine. Barney apărea în toate pozele de familie, chiar și în cea de la Crăciunul trecut, din care Lucas privea încruntat și amenințător, asemenea lui Charles Manson¹.

– Todd Muldaur o să facă o criză de nervi în toată regula, decretă Nick, ridicând privirile pentru a le întâlni pe cele ale lui Scott.

¹ Celebru criminal în serie american, care, spre sfârșitul anilor 1960, a fondat și a condus gruparea cunoscută ulterior sub numele Familia Manson, o comunitate care înfăptuia crime în numele liderului ei. Una dintre victimele acestei comunități a fost actrița Sharon Tate, soția, la vremea aceea, a regizorului Roman Polanski. (n.tr.)

Muldaur era asociat general al Fairfield Equity Partners, Boston, compania cu capital privat în posesia căreia se afla acum Stratton Corporation. Ca să spunem lucrurilor pe nume, Todd era șeful lui Nick.

– Cam așa stau lucrurile, admise Scott.

Apoi întoarse brusc capul, iar o secundă mai târziu Nick auzi, la rândul lui, strigătele.

– Ce dracu'... ? se întrebă Scott.

Undeva în apropiere se auzea o voce gravă, de bărbat, vorbind pe un ton ridicat. Și o voce de femeie, care părea a fi a lui Marge.

– Domnule, nu aveți *programare!* protesta Marge pe o voce ridicată, care trăda teamă. Urmă un răspuns pe voce joasă, dar cuvintele nu se auziră clar. Oricum, continuă Marge, el nu este aici, iar dacă nu plecați chiar în *clîpa* aceasta, domnule, o să fiu nevoită să chem paza.

O figură mătăhăloasă se izbi de unul dintre panourile argintii care încadrau stația de lucru a lui Nick și aproape că îl răsturnă. O namilă bărboasă de aproape 40 de ani, îmbrăcată cu o cămașă de flanelă în carouri, descheiată la nasturi, peste un tricou negru, tip Harley-Davidson: piept lat, figură impozantă. Individul părea oarecum familiar. Vreun muncitor? Unul care fusese concediat de curând?

Imediat în spatele lui apăru Marge, agitându-și brațele.

– *Nu aveți voie* să intrați aici! țipă ea cu o voce stridentă. Ieșiți imediat sau chem paza.

Vocea răsunătoare a matahalei bubui:

– Ei, ca să vezi, aici era! Șeful în persoană. Tăietorul de capete e la datorie!

Nick simți că-l cuprinde o spaimă rece atunci când realizează că ședința de buget avea toate șansele să devină punctul cel mai agreabil de pe agenda sa de lucru din acea zi.

Individul, probabil vreun muncitor recent concediat, cu ocazia ultimului val de restructurări, îl privea fix, cu o căutătură sălbatică.

Lui Nick îi veniră în minte, într-o fracțiune de secundă, știri pe care le citise de-a lungul vremii despre angajați care se smintiseră –

„muncitori nemulțumiți“, așa cum li se spunea întotdeauna – care, după ce fuseseră concediați, începuseră să vină la fostul loc de muncă și să-i împuște pe oameni.

– Tocmai mi-am amintit că întârzii la o teleconferință, murmură Scott McNally, strecurându-se pe lângă musafirul nepofit. Pe mine vă rog să mă scuzați.

Nick se ridică încet de pe scaun, arătându-se în toată splendoarea înălțimii sale de peste 1,80 m. Însă nebulun cu barbă era considerabil mai mare.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? îl întrebă Nick politicos, calm, cam pe tonul cu care ai încerca să domolești un doberman turbat.

– Ce poți face tu pentru mine? Asta-i al dracului de comic! Nu mai ai ce să faci pentru mine sau *mie*, ticălos nenorocit.

Marge, care continua să se învârtă prin spatele lui, agitându-și brațele, anunță:

– Nick, eu chem paza.

Nick ridică mâna pentru a o opri.

– Sunt sigur că nu e nevoie, zise el.

Marge îl privi chiorâș, lăsându-l astfel să înțeleagă că nu era deloc de acord cu el, însă dădu din cap aprobator și se îndepărtă, mergând, precaut, cu spatele spre ieșire.

Bărbosul făcu un pas în față, umflându-și pieptul masiv, însă Nick nu se clinti. Întregul tablou avea ușoare accente primitive: intrusul era un babuin care își dezvelea caninii amenințător, țipând și pășind țațoș pentru a alunga un prădător. Duhnea a transpirație răncedă și a fum de trabuc.

Nick rezistă tentației puternice de a-l pune pe individ la podea, amintindu-și că, în calitate de director general al companiei Stratton, nu prea se cădea să recurgă la astfel de metode. În afară de asta, dacă omul din fața lui era unul dintre cei cinci mii de muncitori de la Stratton care fuseseră concediați în ultimii doi ani, acesta avea tot dreptul să fie mânios. Maniera de abordare potrivită într-o astfel de situație era să-l calmeze pe individ, să-l lase să respire, să dezumfle, încet-încet, balonul.

Nick arată spre un scaun liber, însă bărbosul refuză să se așeze.

– Care este numele dumitale? i se adresa Nick, înmuindu-și puțin vocea.

– Bătrânul Devries n-ar fi întrebat niciodată așa ceva, i-o întoarce bărbatul. El știa numele tuturor.

Nick ridică din umeri. Da, cam așa spunea mitul. Milton Devries, predecesorul lui Nick – o figură părintească, din popor – fusese director general la Stratton timp de aproape patru decenii. Bătrânul fusese iubit de toată lumea, însă în nici un caz n-ar fi putut să rețină numele a zece mii de oameni.

– Nu mă descurc la fel de bine ca bătrânul cu numele oamenilor, admise Nick. Ajută-mă puțin, te rog.

– Louis Goss.

Nick întinse mâna pentru a saluta, însă Goss nu îi răspunse la gest. În loc de asta, Goss îndreptă spre el un arătător butucănos:

– Când te așezi la computerul tău fandosit, de pe biroul ăla fițos, și hotărăști să dai afară jumătate din oamenii de la fabrica de scaune, stai vreodată să *chibzuiești* cine sunt oamenii ăștia?

– Mai mult decât crezi, răspunse Nick. Uite ce e, îmi pare rău că ți-ai pierdut locul de muncă...

– Eu n-am venit aici pentru că mi-am pierdut locul de muncă... Vezi tu, eu sunt muncitor cu vechime... Am venit să-ți spun că tu ai merita să ți-l pierzi pe al tău. Chiar îți închipui că, dacă vii să-ți fâțâi fundul prin fabrică o dată pe lună, gata, ai aflat totul despre oamenii ăștia? E vorba despre niște ființe umane, prietene. Patru sute cincizeci de bărbați și femei care se trezesc la patru dimineața să vină la schimbul unu, ca să-și poată hrăni familiile, să-și plătească chiriiile sau ipotecile și să-și îngrijească pruncii bolnavi sau părinții care trag să moară. Înțelegi tu? Realizezi cumva că din cauza ta unii dintre oamenii ăștia o să-și piardă *casele*?

Nick clipi scurt.

– Louis, ai venit aici doar să îmi ții discursuri sau vrei să ascuți și ce am eu de spus?

– Am venit să-ți dau câteva sfaturi pe gratis, Nick.

– Eu știu că, de regulă, roadele sunt pe măsura investiției. Bărbatul îl ignoră.

– Mai bine te-ai gândi serios dacă chiar vrei să mergi până la capăt cu disponibilizările astea. Pentru că, dacă nu renunți până mâine-dimineață, producția va intra în impas.

– Ce încerci să-mi spui cu asta?

– Mă susțin jumătate, poate chiar trei sferturi din muncitorii acestei fabrici. Și vom fi mai mulți, odată ce ne-am pornit. De mâine intrăm cu toții în concediu medical de protest, Nick. Și vom rămâne în concediu medical până ce prietenii mei își recapătă locurile de muncă. Goss zâmbea cu dinții lui înnegriți de tutun, savurând momentul: Dacă tu faci ceea ce trebuie, și noi vom face la fel. Toată lumea e mulțumită.

Nick îl privi insistent pe Goss. Oare cât din toate astea era bravadă și cât era adevăr? O grevă spontană putea să paralizeze întreaga activitate a companiei, cu atât mai mult dacă se extindea și către celelalte uzine.

– Ce-ar fi să te gândești la toate astea când vei merge cu Mercedesul către casă, spre comunitatea ta străjuită de porți de acces? continuă Goss. Întrebă-te dacă ai chef să tragi compania în jos, după tine.

„E un Chevrolet Suburban, nu un Mercedes“, și-ar fi dorit Nick să-l lămurească, dar apoi fu izbit de expresia aceea, „comunitate străjuită de porți de acces“. De unde știa Goss unde locuia el? Nu apăruse nimic în ziare în legătură cu asta, cu toate că, desigur, gura lumii era slobodă... Era oare vorba despre o amenințare voalată?

Goss zâmbi – un rânjet lipsit de veselie, malițios îi apărui pe față când citi expresia de pe figura lui Nick.

– Da, chiar așa. Știu unde locuiești.

Nick simți cum îl cuprinde furia, care i se aprinse în suflet ca un chibrit aruncat într-un rezervor de benzină. Sări ca un arc din scaunul lui, se aplecă înainte, ajungând cu fața la câțiva centimetri de figura lui Goss:

– Ce dracu' încerci să spui acolo?

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a se abține să-l apuce pe individ de gulerul cămășii de flanelă și să i-l răsucescă strâns în jurul gâtului cel gras. De aproape, realizează că masivitatea lui Goss era flască, fără pic de mușchi.

Goss se feri și păru să bată puțin în retragere, intimidat.

– Crezi că nu știe toată lumea că stai într-o vilă al dracului de mare, într-un cartier străjuit de porți de acces? îl întrebă Goss. Îți închipui poate că oricine altcineva din compania asta își permite să aibă o asemenea casă?

Mânia lui Nick se domoli la fel de repede cum se aprinsese. Se simți cuprins de un sentiment de ușurare asudată. Înțelesese el greșit. Amenințarea lui Louis părea acum dintr-odată mult mai inofensivă. Nick se aplecă și mai mult, împungându-l pe Goss în piept cu degetul, insistând asupra micuței cratime albe dintre „Harley“ și „Davidson“.

– Hai să te întreb eu *pe tine* ceva, Louis. Îți amintești de întrunirea pe care am convocat-o la fabrica de scaune acum doi ani? Când v-am comunicat că această companie e în rahat până în gât și că e posibil să se facă disponibilizări, dar că eu voiam să le evit, în măsura în care acest lucru era posibil? În ziua aia nu mai erai în concediu medical, nu?

– Eram acolo, murmură Goss.

– Îți amintești că v-am întrebat pe toți dacă erați dispuși să vă reduceți numărul orelor de lucru, astfel încât toată lumea să-și poată păstra locul de muncă? Îți amintești ce ați spus toți atunci?

Goss tăcu, privind într-o parte, evitând să se uite în ochii lui Nick, care îl fixau.

– Toți ați refuzat, așa ceva nu era posibil. O reducere a salariului nici nu intra în discuție.

– Pentru tine e ușor să...

– ... Și v-am mai întrebat dacă ați fi dispuși să revizuiți planul de asigurări medicale, renunțând la beneficiile privind îngrijirea copiilor și la abonamentele la sala de sport. Și acum, ia spune-mi tu

mie câte persoane au ridicat mâna să spună „bine, de acord, renunțăm“? Îți amintești ceva despre asta?

Goss scutură din cap ușor, plin de resentimente.

– Nici una. Nici măcar o blestemată de mână nu s-a ridicat atunci. Nimeni n-a fost dispus să renunțe la o blestemată de oră de lucru; nimeni n-a vrut să piardă vreun beneficiu, oricât de mic. Nick își auzea sângele zvâcnindu-i în urechi și simți că-l cuprinde un val de indignare: Tu crezi că am desființat cinci mii de locuri de muncă, prietene? Ei bine, adevărul e că *am salvat* cinci mii de locuri de muncă. Pentru că indivizii ăia din Boston care dețin astăzi compania nu se joacă. Ei se uită în curtea celui mai mare concurent al nostru și văd că tipii ăia nu mai îndoaie metale și nu-și mai fabrică mobilierul în Michigan. Acum, totul se fabrică în China, Louis. *De-asta* își permite ei să aibă prețuri mai mici decât ale noastre. Și crezi cumva că băieții ăia din Boston nu-mi amintesc acest lucru cu fiecare ocazie pe care o prind?

– Eu n-am de unde să știu toate astea, murmură Louis Goss, mutându-și picioarele.

A fost tot ce a mai putut să zică.

– Așadar, Louis, ești invitatul meu. N-ai decât să intri în greva aia a ta. Și aici va fi numit un nou director general, pe lângă care eu voi părea un veritabil „Domn Rogers“¹. Iar acest nou director general va închide toate fabricile noastre în secunda în care va pași în această clădire. Și după aia vei dori poate să-ți păstrezi locul de muncă, Louis? În cazul ăsta, îți sugerez să înveți dialectul mandarin².

Louis tăcu preț de câteva clipe, iar atunci când începu din nou să vorbească, vocea sa era slabă și morocănoasă:

– Acum o să mă concediezi, nu-i așa?

¹ Fred McFeely Rogers – pedagog american, pastor, compozitor și gazdă a show-ului de televiziune *Mr. Rogers' Neighborhood* („Cartierul Domnului Rogers“). (n.tr.)

² Dialectul mandarin – dialect al limbii chineze, vorbit în partea de nord a Chinei, inclusiv în zona capitalei Beijing. (n.tr.)

– Pe tine? răbufni Nick. Tu nu meriți nici să primești pachetul compensatoriu. Acum întoarce-te la treaba ta și ieși dracului afară din... spațiul meu de lucru!

La câteva secunde după ce Louis Goss se îndepărtă cu pași grei, Marge își făcu din nou apariția:

- Trebuie să te duci acasă, Nick, îl anunță ea. Acum!
- Acasă?
- Au sunat de la poliție. A apărut o problemă.

2

Odată urcat la volanul mașinii sale Chevrolet Suburban, Nick ieși cu spatele din parcare prea repede, fără să se mai deranjeze să verifice dacă mai era cineva în spatele lui, și făcu vreo câteva zigzaguri prin parcare care înconjura clădirea sediului central. Chiar și acum, în miezul zilei, aceasta era pe jumătate goală, așa cum era, de altfel, de doi ani încoace, de când începuseră disponibilizările. Nick știa că, în vremurile astea, angajații apelau din belșug la glume sinistre. Avantajul faptului că renunțai la jumătate din mâna de lucru era acela că puteai găsi oricând un loc de parcare.

Nervii lui erau întinși la maximum. Hectare întregi de asfalt negru pustiu, mărginite de un câmp mare, negru, de iarbă dulce carbonizată – rămășițele unui foc controlat. Iarba dulce nu avea nevoie să fie cosită, însă la fiecare câțiva ani ea trebuia arsă până la rădăcină. Aerul mirosea ca un grătar încins.

Negru, peste negru și, în plus, și negrul șoselei... un peisaj dezoilant. Nick se întrebă în sinea lui dacă faptul că trecea în fiecare zi cu mașina pe lângă vasta întindere de pământ pârjolit sau că privea în neștire răzvoarele arse pe fereastra biroului său nu era cumva în măsură să pună un stigmat întunecat asupra psihicului cuiva.

„Trebuie să te duci acasă. Acum!”

Când ai copii, ei sunt primul lucru la care te gândești. Acest truism era valabil chiar și pentru unul ca Nick, despre care nu s-ar fi putut spune că intra ușor în panică... Atunci când primești un telefon de la poliție, imaginația ta o ia pur și simplu razna.

Însă polițiștii o asiguraseră pe Marjorie că ambii copii erau bine. Julia tocmai se întorcea de la școală, iar Lucas – ei bine, Lucas fusese astăzi la cursuri, iar acum își umplea timpul cu aceleași tâmpenii cu care și-l ocupa de obicei după școală în ultima vreme, ceea ce era o cu totul altă poveste.

Dar asta nu era tot.

Da, avusese loc o altă spargere, spusese ei, dar de această dată chiar era nevoie ca el să treacă pe acasă. Ce dracu' ar fi putut să însemne asta?

Cam de un an încoace, Nick se obișnuise cu apelurile periodice primite de la firma de securitate sau de la poliție. Alarma antifurt se declanșa ca din senin în miezul zilei. Era semnalată o spargere. Firma de securitate verifica dacă alarma era una justificată, apelându-l pe Nick acasă sau la birou și solicitându-i un cod. Dacă nici unul dintre utilizatorii autorizați nu confirma că fusese vorba despre o alarmă falsă, compania urma să anunțe fără întârziere secția de poliție din Fenwick. Apoi vreo doi polițiști urmau să treacă pe la adresa respectivă, să facă o verificare.

Inevitabil, toate acestea se petreceau când nu era nimeni acasă – angajații de la bucătărie își luau câte una dintre desele lor zile libere; copiii erau la școală; iar menajera, Marta, era plecată fie la cumpărături, fie s-o ia pe Julia de la școală.

Niciodată nu dispărea nimic din casă. Intrusul forța fie o fereastră, fie una dintre ușile franțuzești, intra și lăsa un mesaj scurt.

Chiar așa, un mesaj: câteva cuvinte pictate cu un spray portocaliu fluorescent, doar cu majuscule, desenate cu precizia unui arhitect sau a unui inginer mecanic. **NU EXISTĂ ASCUNZĂTOARE.**

Trei cuvinte, unul deasupra altuia.

Se îndoia oare cineva de faptul că aceasta era opera unui angajat disponibilizat, cu probleme mintale? Inscripțiunile mutilau pereții